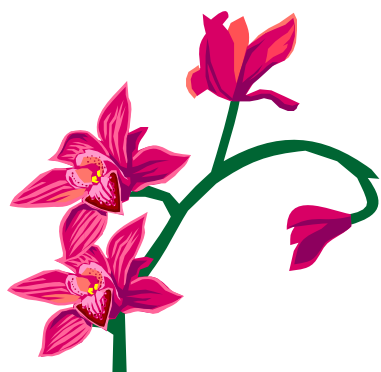

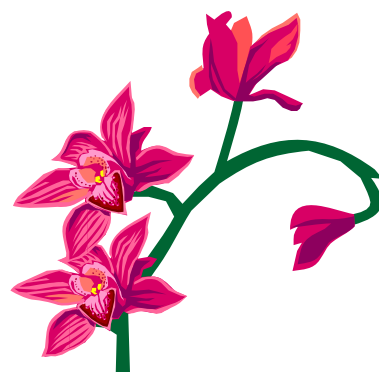
Írta:

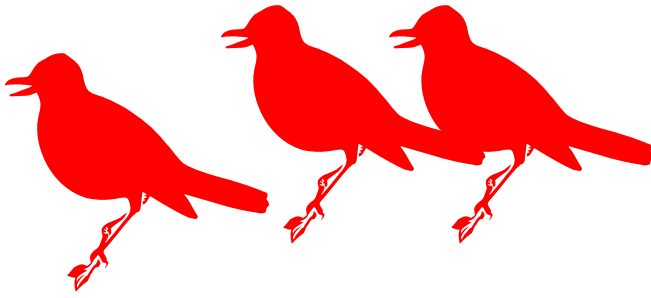
Váray Károly

(Tanulságul unokámnak: Váray Stefániának)

2005.

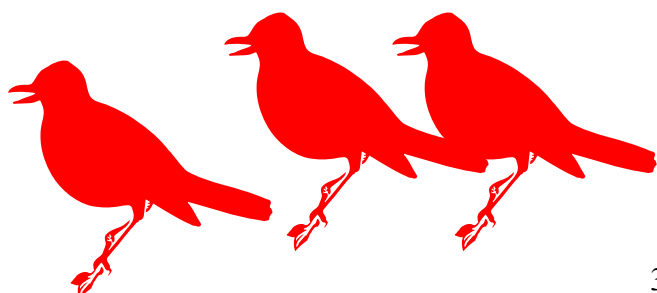

Verebek szálltak a piros festékbe
Majd felröppentek a vezetékre
Piroslott a vezetékgú villanypózna
Mintha piros cseresznyefa lenne

Meglátta ezt a hős Gyagya Lala
Azonnal magas létráért szalada
Hosszú lécet fogott a kezébe
S elindult a létra legtetejébe

Ütötte verte a sok piros verebet
Lentről figyelték az okos emberek
Ni csak elröppennek a cseresznyék
S Gyagya Lalát biztatva éltették

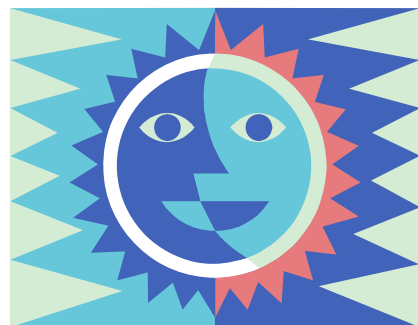
Póznájával hadonászott szélében
Mintha búzamezőt aratna egyvégben
A madarak átszálltak a szomszéd tetőre
Ott csiripeltek az élet örömére

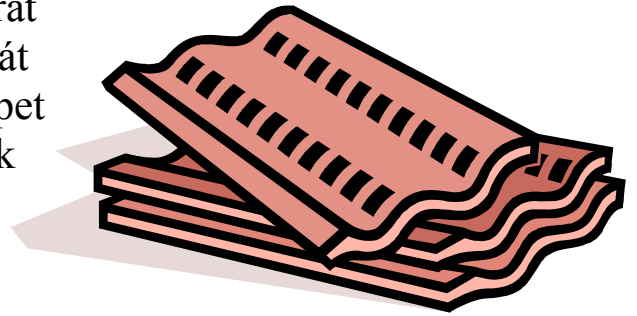
Lekúszott Gyagya Lala, felkapta a létrát
Nem hosszában, keresztbe feküdt a vállán
Futott vele ,mint a vak, a ház falához
Közben fejbe kólintott egy tucat családot

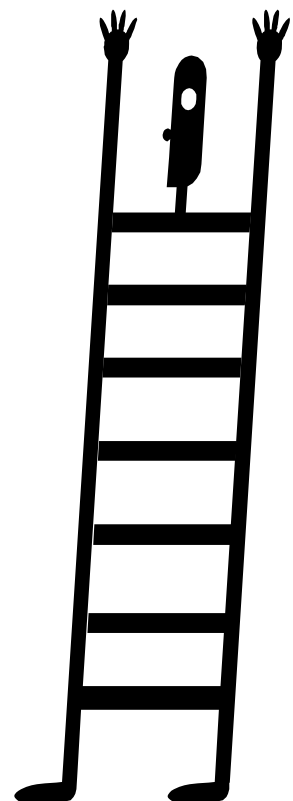
Jajgatott ó, ordított a kíváncsi balga nép
Ki az előbb még kuncogva nézte, leste
Lala hóbortos, nem minden napi tettét
Ki kuncogott ,most jajgat s szitkot szór

Falhoz támasztotta a hosszú alulétrát
S kétfokunként felfelé szedte a lábát
Fel a meredek tetőre, verte a cserepet
Végleg elröppentek a piros verebek

A sok cserép töredék potyogott lefelé
Az öklöt rázó sértett bámészkodók
Eldöntötték a létrát, zuhant a bokor tüskéjére
Az ágak felfogták, s a létra pihenni tért

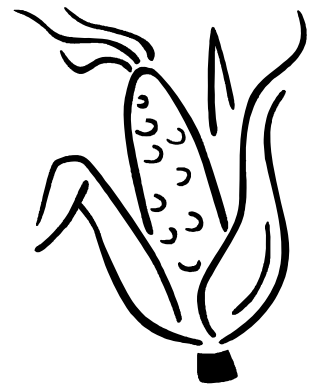
Gyagya Lala a tetőlécek résén keresztül
Remegve a padlástérbe menekült
Csak az ékes kakasszó s a beszűrődő
Lopakodó hajnali pír csalogatta elő

Szerencséjére előbb leászott a csatornán
 Mert reggel jöttek a szekercés ácsok
 Helyrerakni a hiányzó cserép garmadát
 Csattogtak is a lécező kalapácsok

Gyagya Lala a mezőben kukoricaszár
 Sátorban csuta aljon pihengetett
 Várta a lecsillapodás nyugodt óráját
 Nem csengetett zörgő ébresztő óra

Hogy gyagya volt e Gyagya Lala
 Talán igen, talán nem, ki tudja
 Forgott a furfangos bolond esze
 Úgy tűnik homokhoz volt mesze

Mert éhen nem halt, minden este
Nyársat dugott, hol a hajnali ködben
Hörögve disznó távozott az asztalra
Hurkának, kolbásznak, disznótornak

Levágott egy jókora ágas fát
Cédulát akasztott legkisebb ágára
Melyre az alábbi szöveget írta
Szépen kereken, mint az íródeák

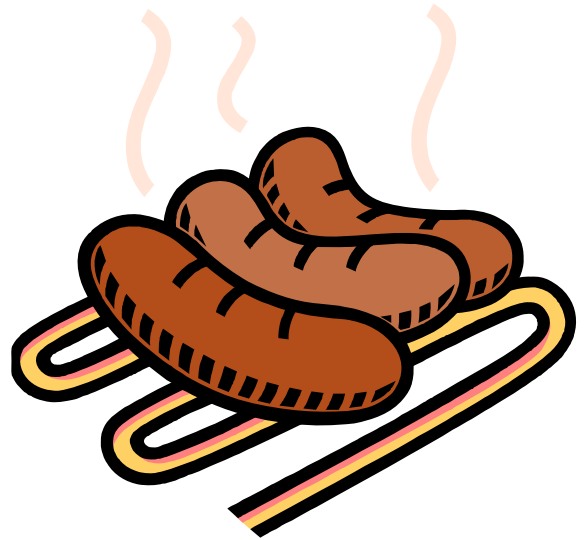
Jó gazdának nagy disznaja
Bőségben van szalonnája
Belsősége piros húsa
Szorgalmának ez a jussa

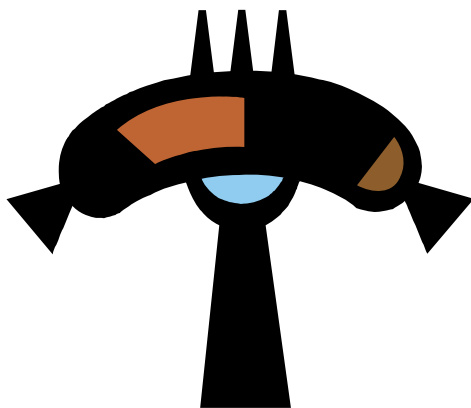
Erre járok, szegény vagyok
Nem sokat kérek, pár katonát
Sült falatot, hurkát kolbászt
Szánjátok meg a jóakarótokat

Merszének volt bő eredménye
Ez volt az ő nagy szerencséje
A kihegyezett ágacskákon
Lógtak a finom falatok

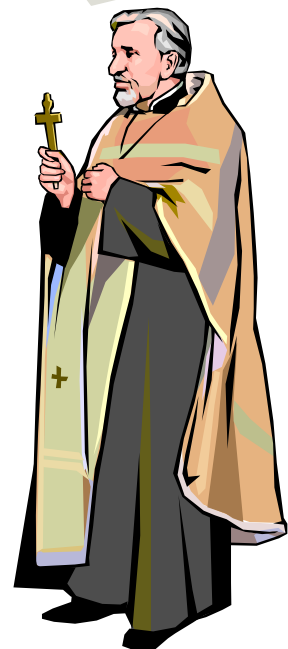
Néhány helyen bor és kenyér
Került a zsíros nyárs mellé
Igaz egyszer kétszer elkergették
De fel soha nem ismerték

Egy hét múlva már, jó Lalát keresték
Mind elfeledték a repülő cseresznyét
Megtudta ezt, s egyik este a főutcán
Fütyörészve bemutatta magát

Másnap reggel így szólt az esperes
Ne legyél rest testvér, munka vár
A régi patinás szentképek aranykeretét
Por lepi tisztítani kéne már

Fogott egy nagy műanyaglavórt s vizet
Egy jókora fakavarót, mosószer
Amiket összeöntve jól elkevert
S egy nagy gyökérkefével itatta a levet

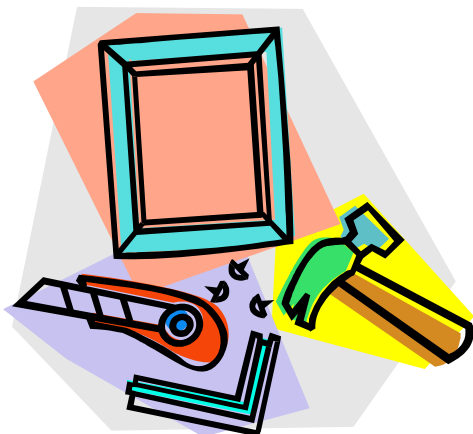

Aztán fogta a lúgos levet a gyökérkefével
Súrolta a száz éves patinás aranykeretet
Azt hitte a Gyagya Lala, kosz tapad a
Cizellált műre, és súrolta a fakeretig

Mit csinálsz balga fiam, te eszelős
Inkább fogj egy jókora meszelőt
S meszeld az eget reggeltől estig
Csak hagyd az Utolsó vacsora keretét

Nem csillogott már a festmény
Ledörzsölte Lala nagy mesterek ékét
Csupasz keretben díszeleg a kép
Megőrzi Gyagya Lala buzgó tettét

Kétszáz literes fémhordót teletöltött vízzel
S megbolondította vagy húsz kiló mésszel
Nagy husáanggal kavargatta fél napon át
Megalégedettséggel nézte a hordó tartalmát

Délben belemártotta a tízméteres meszelőt
Majd az égnek tartva, rohant vele
Amíg el nem érte a falu másik végét
Ekkor a válláéra kapta, s szaladt vissza

Már vagy két órája, szaladgált a Gyagya Lala
Közben bíztatták, szorgos gyerek ez a Lala
Az meg a dicső szótól új erőre kapva
Még nagyobb lendülettel szaladgált a meszelővel

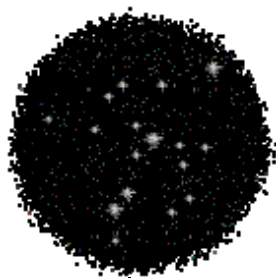
Este volt már, amikor az égen a fekete ecset
Lefestette szorgos Lala eszelős munkáját
Amikor egy kis iskolás odasúgta Lalának
Nincs értelme tovább a mai munkának

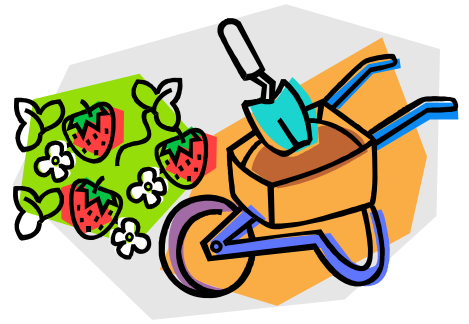

Mert amikor ő visszafelé szalad
Egy kis ördög lemossa a meszet az égről
Várja meg a reggelt, amikor az pihenni tér
S akkor folytathatja csodálatos tettét

Felnézett Gyagya Lala a fekete csillagos égre
Igazad van Te okos gyermek,- mára már vége
Ám másnap reggel nagy szorgalommal
Hordta meszelőjét a mész tartalommal

Délután lefeküdt a lapuleveles árok partján
S nézte a fehér meszes bárányszerű felhők útját
Ragyogott rá gyönyörű mívű munkája
Addig – addig bámulta, míg elnyomta az álma

Estefelé árokásók dübörgésre ébredt
Minek következtében álma is szétszéledt
Megkezdtek a szennyvízcsatorna kiásását
Csak úgy markolta a földet a sok kis kanál

Amikor befejezték az aznapi munkát
Lalánk szerzett egy nyikorgó fémtalicskát
Elkezdte hordani a kiszedett földet
S beterítette vele a virágzó kertet

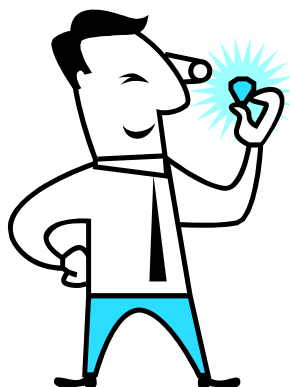
Másnap reggel néztek a kíváncsi emberek
Keresték a kitermelt agyagos földet
Ám amikor Lalát meglátták tolva a talicskát
Mindjárt gondolták megint egy marhaság

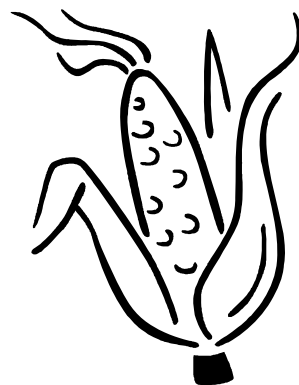
Csak az építők csodálkoztak reggel
Amikor a csöveket lefektették a gödörben
Föld hiányában betemetni nem tudták
Ezért ráterítették a hozott erdő humuszát

A falu népe is dühödt lett, amikor meglátták
Jól termő földjüket silánnyal elárasztották
Lalánk a gyagyánk üde arccal dicséretet várt
Ehelyett, megfogták s jól elagyabugyálták

Irány a kukoricaszár csuhé almú sátor
Oda vonult vissza a megvert bátor
Nem értette a falu helybenhagyását
Pihentette fejét egy csutaszár párnán

Ám reggel mintha, mi sem történt volna
Fütyörészve bevonult a dühödt faluba
Meglátta a templom gerendázatát
Nem volt más, mint a restauráló állvány

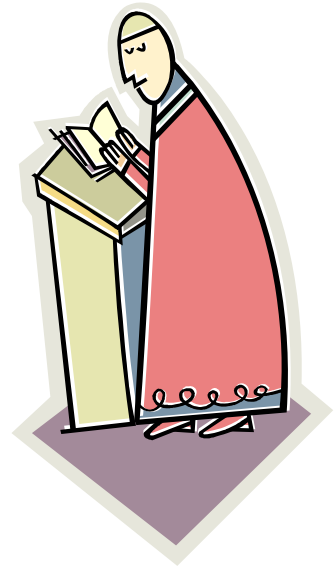
Esperes uram, ez tartja a templomot
Ez a fagerendázat, ormótlanság a falon
S aki arra járt mindenkinek mondogatta:
Eb adta gerenda, a falu csúfsága

Eb adta gerenda, a falu csúfsága
Eb adta gerenda, a falu csúfsága
Mindenki suttogta, mondogatta
Mindenki hitte már: tán ez az igazság

A vasárnapi misén, az esperes úr
Prédikált s hallgatta a hitetlen nép
Csak a freskót díszítő cizellált stukatúr
Tudta az állványzat szükséges szerepét

Nem hittetek a templom jövőjében
Suttogtatok, bántottátok a szent falakat
Ezért azt tanácsolom nektek én
Maradjon a gerendázat örök emlék

Maradjon ott a falak mellet mementónak
Ha rá néztek mindig jusson eszetekbe
S többé ne hitetlenkedjete, bízzatok
Sose vágjátok ki a suhángot szalufának

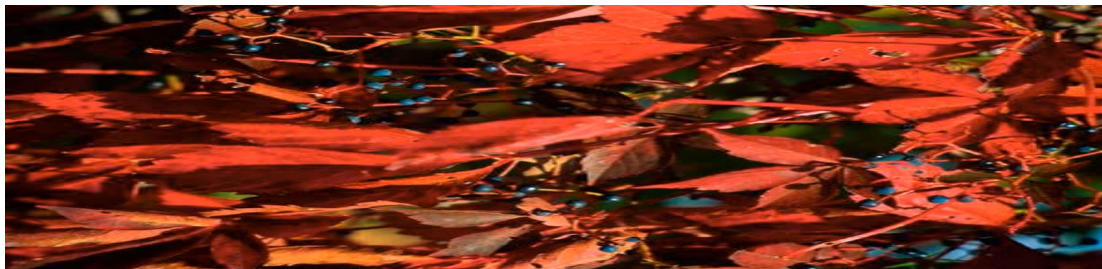

Ott áll ma is, bárki megnézheti
A falu népét a hitetlenségre emlékezteti
Bánják már tettüket, lehajtott fejjel
Csak Gyagya Lala jár emelt fejjel

Ki azt gondolja, a történetnek vége
Az, macskát egyen sülve holnap ebédre
Dolgos Lala mindig talál munkát
Mégsem értékelik hűségese szorgalmát

Vége felé közeledett a tűző nyár
Lehullatták levelüket a dús diófák
Lala ismét fogta nyikorgó talicskáját
S gyűjtő útra indult ködök hajnalán

Tele hordta levelekkel az útszéli árkot
Este begyűjtotta s várta a nagy lángot
De a levél nedves volt, égni nem akart
Sűrű fojtó füstje a gépkocsikba mart

Látni sem lehetett, szitok áradt szét
De Lalánk csak hordta a fák levelét
Tele volt az árok, füstölt volna hetekig
Szerencsére az ég esővel megnyílt

Pár óra múlva kihunyt füst, parázs
Füldött a sok levél átázott mindahány
Ömlött az eső, öntötték dézsából
Eltömődött az áteresz a gyors sodrástól

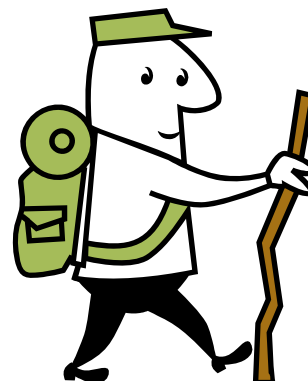
Megtelt az árok, nincs tovább útja már
Indul arra amerre ereken utat talál
Folyt –folyt egyre nőtt, be az udvarba
Kertekbe, s az ajtóréseken alvó házakba

Kiabált a nép segítség, segítség, segítség
Mi történt, mi történt itt van tán a vég
Lalánk is érezte most igen nagy baj van
Jobb has most menekül, elbújik hangtalan

Ment Lala ment, ment a kiveret gyagya
Senki sem gondolta mit forgat az agya
Mert Lalának voltak nagy gondolatai
Csak azokat senki sem, soha nem értheti

Elhatározta, vidéken próbál szerencsét
Így fogta kis bugyrát, hátára vetette
S elindult amerről a lenge szél fűjt
De nem vele szembe, így segítette

Ment mendegélt, megtett úgy száz kilométert
Egy kis városba ért, s egy kocsmába betért
Megivott egy fröccsöt, vagy kettőt
Amikor megkérdezték, hogy mihez ért

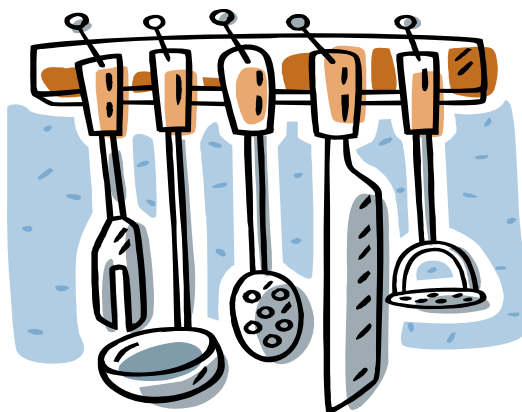
Mindenhez én, -felelte magabiztosan Lala
S a kérdező sörívő azonnal felfogadta
Másnap találkoztak, s munkába mentek
Ahol egy elszívót konyhába szereltek

No Lala, itt az elszívó, fel kéne szerelni
De Lala azt hitte mennyezeti lámpa
Így aztán felszerelte a gipszes plafonra
Négy kétszázas szeggel, jól be is verte

Meglátták rémtettét, majd elájultak
Ilyen hülyét még sohasem láttak
El nem küldték, talán sajnálatból
Söprögetni jó lesz, nem unalomból

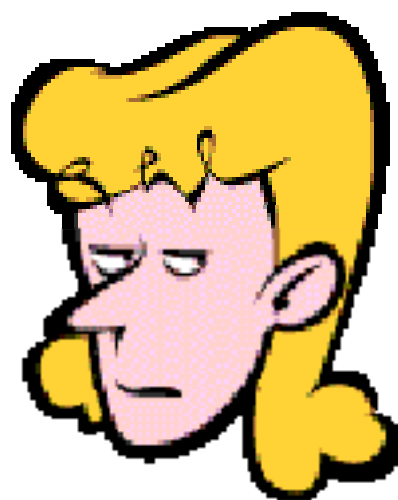
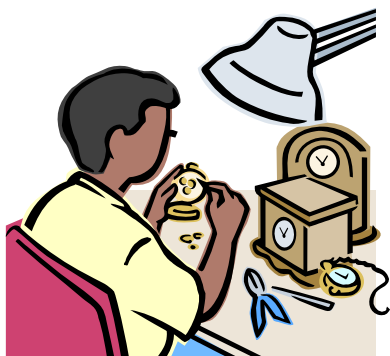
Lala lett a fő móka mester, a nevetteő
Kezébe nem került más csak rongy és seprő
Teltek a napok, a bolondos hónapok
S látta, mit hogyan csinálnak a nagyok

Egy év elteltével, nagyot határozott
Kalapot, öltönyt vett s eltávozott
Hazafelé ment, mint kitanult mester
Öltözve, borotválva egész másként festett

Falujához érve elterjedt a nagy hír
Jeles mester érkezett, jó munkával bír
Mári asszony régi terve, talán való lehet
Kérésével most egy mesterhez mehet

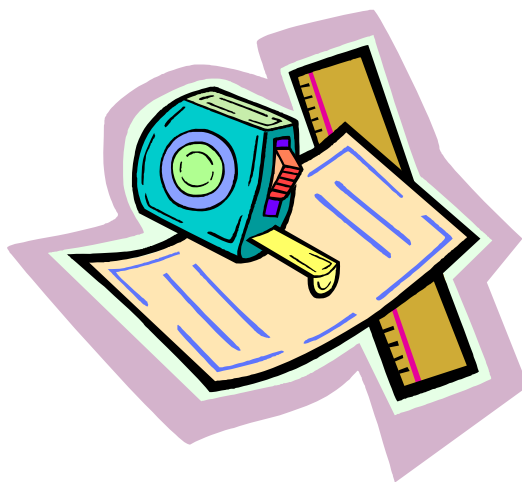
Egy földig érő bozontos sötét este
Mikor senki sem látta, a mestert meglepte
Mester úr, nagyon régi vágyam
Szeretném, ha egy szauna lenne az ágyam

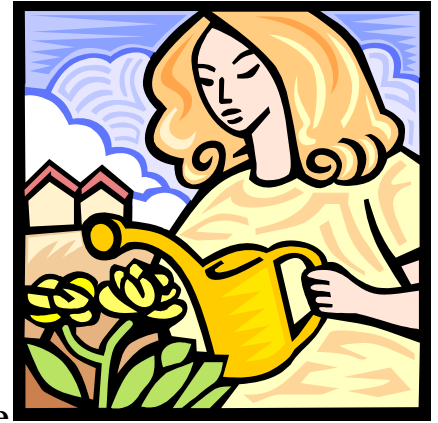

Kimértem már mindent, párhuzamra
No meg derékszögre, jelző karókkal
Az anyag is ott van, a pénzt is hozom ma
Csak mester nincs, ki nekem dolgozna

Megyek én, - mondá a mesterek mestere
Holnapra készen lesz kezemnek remeke
Méregetett Lala, fogta a colstokat
S egy lapra róttá a nagy kerek számokat

Így tett vagy két napig, tovább nem tehetette
Nincs több előleg, ha nem készül nagy műve
Asszonyom, kedvesem ez a hely nem jó itt
Egy konyhakert itt sokkal szebben virít

A jelző karókat nyomatékkaal nyomban kisedte
S az építő anyagokat egy halomba tette
Tépte a haját a jó Mári néni, bánta már
Hogy felfogadta ezt a semmit érő sarlatánt

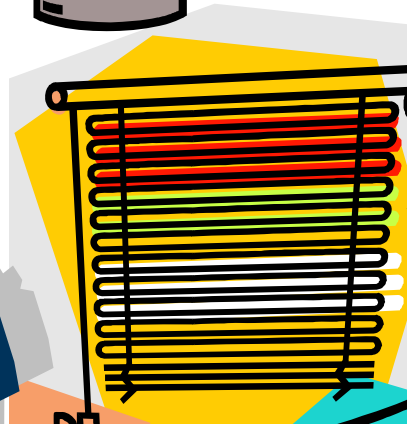
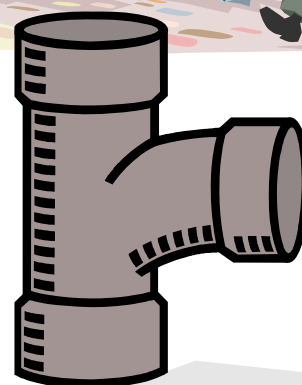
Elzavarta nyomban, de magát szégyellte
Így kudarcát senkinek el nem mesélte
Sőt ajánlotta másnak, mind remek ezermestert
Alkudoztak is vele, s itták az áldomás sert

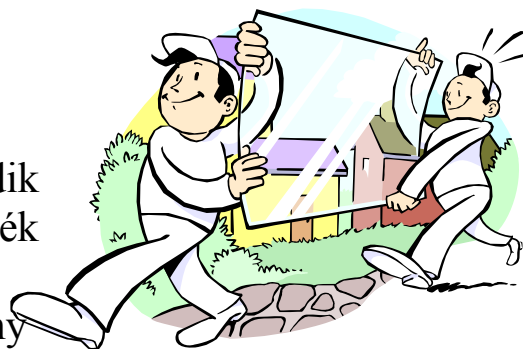
A befutott újdonsült ezermester nagymester
Fél falunak munkát vállalt, tanácsot osztott
Eltelt már egy hónap, semmit sem dolgozott
Hivatkozott alvégen a felvégre, s fordítva

A Becsaplak laknál elszívót terveztek
Elképzeléseiket megmutatták a mesternek
Mondá a mester: túl vastag az elszívó cső
Ronda az, elég lenne csak egy szívószál

Tudatlanságukat szégyellték a Becsaplakaiak
A jó méretű vastag csöveket becsomagolták
Kuka mélyére süllyesztették, hogy ne lássák
Szégyenük a szemétdombon lelje halálát

Jöjjön csak mester Úr, szólt a harmincadik
A lapos tetőn üvegből Napházat építenék
Megvan már tető üveg, palló és lécz
Jó mesterrel holnap állhatna a készítmény

Nézegette, méregette mesterünk az anyagot
Gondolkodott majd osztogatta a tanácsokat
Minek ide ez a hodály nagy üveg palota
Jobb lenne, ha az ablakoknak lenne zsaluja

Fejéhez kapott a tudatlan gazdi, -én barom
Igaza van mester, inkább azt akarom
A csudaszép napház szemétdombra került
Csak meg ne tudja a falu mindez mibe került

Mesterünk tovább tette volna dolgát
Ha a vasárnapi mise előtt nem támasztja
A templom félig nyitott vasalt ajtaját
Mert meglátta a régi kis srác

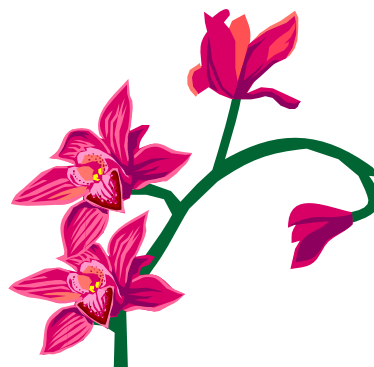
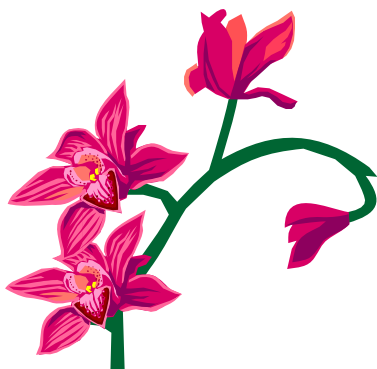
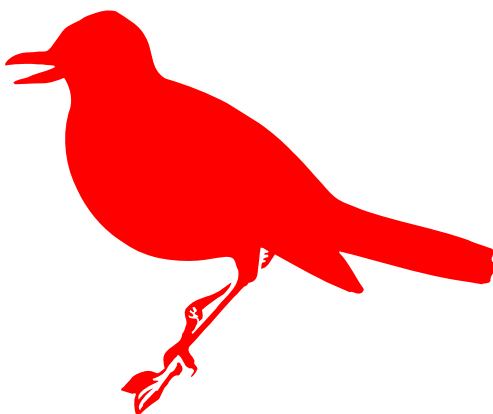
Ni, ni ez a nem más, mint a mi Lalánk
Nézegették, s mondogatták: ez a Gyagyánk
Szégyenükben mind elbújtak
Alig volt elég a régi állvány meg a palánk

vége

Írta: Váray Károly

GYAGYA LÁLA

2005.